

V TRAGÉDII

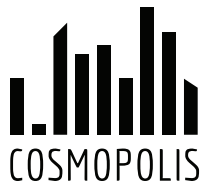
JEDNÉ ŽENY

SE SKRÝVÁ

NADĚJE DRUHÉ...

KATHRYN HUGHESOVÁ

Lapis



KATHRYN HUGHESOVÁ

Dopis

**V TRAGÉDII
JEDNÉ ŽENY
SE SKRÝVÁ
NADĚJE DRUHÉ...**

KATHRYN HUGHESOVÁ

Opis

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

THE LETTER

Kathryn Hughes

Copyright © 2013 Kathryn Hughes

Translation © Monika Kittová, 2018

© Grada Publishing, a. s., 2018

Z anglického originálu *The Letter*, vydaného nakladatelstvím HEADLINE REVIEW, součásti HEADLINE PUBLISHING GROUP, An Hachette UK Company v roce 2015, přeložila Monika Kittová
Odpovědná redaktorka Markéta Šlaufová
Korektura Barbora Srncová
Obálka Anita Ponešová
Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007



Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2018 jako svou 7030. publikaci

Tisk CPI Moravia Books

Grada Publishing, a. s.,
U Průhonu 22, Praha 7

ISBN 978-80-271-2313-1 (ePub)

ISBN 978-80-271-2312-4 (pdf)

ISBN 978-80-247-5747-6 (print)

Rokovi, Cameron a Ellen

Prolog

SOUČASNOST

Radovala se z maličností. Z tlumeného bzukotu velkého chlupatého čmeláka, který snaživě poletuje z květu na květ, aniž tuší, že plní úkol, na němž závisí celé lidské pokolení. Z omamné vůně a velkolepé hojnosti barev rozkvetlého hrachoru, který pěstovala na zeleninovém záhonu navzdory tomu, že to místo mohlo patřit jeho jedlejšímu příbuznému hrachu. A také z toho, že se může dívat na svého manžela, který si právě mnul bolavá záda, protože zakopával do záhonu růží hnojivo, aniž by si slůvkem postěžoval, i když bylo tisíc jiných věcí, které by dělal raději.

Když si klekla, aby vytáhla pár výhonků plevelu, ucítila, jak do její dlaně vklouzla ručka její vnučky – tak maličká, teplá a důvěřivá. To byla další maličkost, která jí přinášela vůbec největší radost, vždy jí vykouzlila úsměv na tváři a nad ní jí poskočilo srdce.

„Co děláš, babi?“

Otočila se a podívala se na svou milovanou vnučku. Tváře drobné dívčinky byly zbarvené do růžova a na nosíku malém jako knoflíček měla šmouhu od hlíny. Vytáhla kapesník a jemně ji setřela. „Právě vytrhávám plevel.“

„A proč?“

Na okamžik se zamyslela. „Protože sem nepatří.“

„Aha. A kam patří?“

„Je to prostě plevel, miláčku, ten nepatří nikam.“

KATHRYN HUGHESOVÁ

Její vnučka ohrnula spodní ret a svráстила obočí. „To není hezké. Všechno někam patří.“

Usmála se na ni a jemně ji políbila na dětské čelo, přičemž se zadívala na svého manžela. Přestože jeho kdysi tmavé vlasy teď stříbrně prokvétaly a jeho tvář zbrázdily o něco hlubší vrásky, uplynulá léta se na něm příliš nepodepsala a ona každý den děkovala, že ho našla. Jejich cesty se setkaly vzdor všem překážkám a nyní k sobě patří.

Obrátila se k vnučce. „Máš pravdu. Zasadíme ho zpátky.“

Zatímco hloubila důlek, podívovala se, kolik se toho člověk může od dětí naučit, kolik jejich moudrosti se podceňuje, nebo dokonce zavrhuje.

„Babi?“

Vytrhlo ji to ze zamyšlení. „Ano, miláčku?“

„Jak jste se s dědečkem poznali?“

Postavila se a vzala vnučku za ruku. Odhrnula jí z tváříčky pramínek zlatých vlasů. „No, to by bylo na *dlouhé* vyprávění.“

Část první



BŘEZEN 1973

Tentokrát umře, tím si byla jistá. Věděla, že jí zbývá jen několik sekund, a tiše se modlila za rychlý konec. Cítila, jak jí po zadní straně krku stéká teplá, lepkavá krev. Slyšela, jak jí s odporným zvukem praská lebka, když jí manžel třískl hlavou o zeď. V ústech měla cosi jako štěrk; věděla, že je to zub, a zoufale se jej snažila vyplivnout. Jeho ruce jí tak pevně svíraly hrdlo, že se vůbec nemohla nadechnout ani vydat sebemenší zvuk. Plíce volaly po kyslíku a tlak za očními bulvami byl tak intenzivní, že věděla, že jí musí prasknout. Hlava se jí zatočila a potom naštěstí začala omdlévat.

Slyšela dávno zapomenutý zvuk školního zvonění a náhle jí bylo zase šest. Brebentění ostatních dětí bylo takřka přehlušeno neustávajícím zvoněním. Když na ně zakřičela, ať přestanou, uvědomila si, že je opět schopna mluvit!

Zírala chvílku na strop ložnice a poté zamžourala na budík, který ji právě probudil ze spánku. Po zádech jí stékal studený pot a ona si přitáhla přikrývku až k bradě ve snaze vychutnat si teplo aspoň o několik okamžiků déle. Srdce jí po noční můře ještě zběsile tlouklo a ona jemně oddechovala. Její teplý dech visel ve studeném vzduchu ložnice. S obrovskou námahou se zvedla z postele a zašklebila se, když se její bosé nohy dotkly ledově drsné dřevěné podlahy. Podívala se na Ricka, který naštěstí dosud hluboce spal a silně chrápal – po láhvi whisky, již vypil předešlý večer. Zkontrolovala,

zda jeho cigarety stále leží na nočním stolku, kam je pečlivě položila. Jestliže jsou věci, které v Rickovi zaručeně vyvolají mizernou náladu, určitě k nim nepatří to, že ráno snadno najde svá cigára.

Vykradla se potichu do koupelny a snažila se nebouchnout dveřmi. Ale aby něco probudilo Ricka, musel by to být výbuch, jaký nikdo neviděl od Hirošimy. Tina však nechtěla nic riskovat. Napustila si umyvadlo, aby se opláchla. Voda byla ledová jako obvykle. Někdy bylo zkrátka třeba si vybrat, zda budou schopni nakrmit sebe, nebo elektroměr. Rick přišel o práci řidiče autobusu, takže na topení moc peněz nezbyvalo. Vždycky však zbývalo na jeho pití, kouření a hazard, neodpustila si poznamenat v duchu.

Sešla po schodech, naplnila vodou konvici a postavila ji na sporák. Roznašeč novin už tu byl; mechanicky vytáhla noviny ze schránky: *The Sun* pro ni a *The Sporting Life* pro Ricka. Její pozornost upoutal titulek. Dnes se má konat Velká národní steeplechase. Klesla jí ramena a zachvěla se při představě, kolik peněz Rick rozhází na dostizích. Bylo v podstatě jisté, že do oběda bude příliš opilý na to, aby šel k bookmakerovi, a tak zbude na Tinu, aby vsadila. Sázková kancelář byla vedle dobročinného obchodu, v němž vypomáhala o sobotách, a s bookmakerem Grahamem se za ta léta docela spřátelili. Přestože celý týden pracovala jako stenotypistka v jedné pojišťovně, těšila se na den trávený v obchodě. Rick jí říkal, že je směšné, aby pracovala jako dobrovolnice celý den a třídila oblečení po mrtvých lidech, když by přece mohla pracovat v normálním obchodě a tak vydělat ještě další peníze do domácí pokladny. Pro Tinu to ale byla výmluva, aby mohla strávit den bez Ricka. Ráda zapřádala hovor se zákazníky – mohla přitom mluvit normálně a nemusela si dávat pozor na každé slovo.

Naladila rádio a trochu ztišila zvuk. Tony Blackburn ji vždycky uměl rozesmát svými otřepanými vtipy. Právě ohlašoval nový

DOPIS

single Donnyho Osmonda „The Twelfth of Never“, když začala pís-
kat konvice. Stihla ji odstavit dřív, než byl zvuk příliš pronikavý,
a nasypala dvě plné lžíce čajových lístků do staré flekaté konvičky.
Posadila se ke kuchyňskému stolu, a zatímco čekala, než se čaj vy-
louhuje, otevřela noviny. Zatajila dech, když zaslechla spláchnutí
toalety nahoře. Slyšela zavrzat prkennou podlahu, jak šel Rick zase
do postele, a s úlevou si oddychla. Potom ale úplně ztuhla, když ho
uslyšela křičet:

„Tino! Kde mám žvára?“

Ježíšmarjá. Vždyť kouří jako fabrika.

Okamžitě vyskočila a brala to nahoru po dvou.

„Na nočním stolku vedle postele, kam jsem je včera položila,“
odpověděla, když k němu přiběhla, sotva popadajíc dech.

Natáhla ruku v přítmí na stolek, ale nenahmatala je. Snažila se
potlačit svou rostoucí paniku.

„Musím trochu odhrnout závěsy, nic nevidím.“

„Proboha živého, ženská! Copak je to moc, žádat, aby si mohl
chlap dát po probuzení čouda? Jsem znechucený.“

Jeho kyselý ranní dech páchl vyčpělou whisky.

Konečně našla cigarety na podlaze mezi postelí a stolkem.

„Tady jsou. Musel jsi je shodit ve spánku.“

Rick na ni chvilku zíral, pak natáhl ruku a cigarety si od ní vzal.
Trhla sebou a instinktivně si zakryla obličej rukama. Uchopil ji za
zápěstí a jejich oči se setkaly sekundu předtím, než Tina zavřela oči
a snažila se potlačit slzy.

Vzpomínala si, jako by to bylo včera, kdy ji Rick uhodil poprvé.
I pouhá vzpomínka jí ve tváři vyvolávala palčivou bolest. Nebyla to
však jenom fyzická bolest, ale náhlé uvědomění tvrdé reality, že už
nic nebude jako dřív. Ještě těžší bylo přijmout, že se to stalo o sva-

tební noci. Až do toho okamžiku byl celý den dokonalý. Rickovi to v jeho novém hnědém obleku, krémové košili a s hedvábnou kravatou moc slušelo. Bílý karafiát v knoflíkové dírce ho potvrdzoval jako ženicha a Tina si myslela, že není možné někoho milovat víc, než ona milovala jeho. Každý jí říkal, že vypadá fantasticky.

Dlouhé tmavé vlasy měla sčesané do volného drdolu a propletené drobnými kvítky. Pod hustými falešnými řasami jí svítily bleděmodré oči a její pleť vyzařovala přirozenou krásu, která nepotřebovala žádnou pomoc kosmetiky. Večírek po svatbě byl velmi živý a konal se v nepřilíš drahém místním hotelu a šťastný pár i jeho hosté protančili celou noc.

Když se potom v hotelovém pokoji chystali jít spát, všimla si Tina, že je Rick neobvykle tichý.

„Jsi v pořádku, miláčku?“ zeptala se. Objala ho kolem krku. „Byl to překrásný den, vid? Nemůžu uvěřit, že jsem konečně paní Craigová.“ A hned ho zase pustila. „Počkej, musím si nacvičit svůj nový podpis.“ Uchopila pero a papír z nočního stolku a napsala *Paní Tina Craigová* s malou kudrlinkou.

Rick stále nic neříkal a pořád na ni zíral. Zapálil si cigaretu a nahlídl si sklenku levného šampaňského. Hodil ji do sebe a šel k Tině, která seděla na lůžku.

„Vstaň,“ přikázal jí.

Tina byla zmatena jeho tónem, ale udělala, oč ji požádal.

Rick zvedl ruku a vrazil jí facku.

„Už nikdy si ze mě nebudeš dělat blázný.“ A s tím spěšně odešel z místnosti.

Strávil celou noc v hotelové hale uprostřed prázdných sklenic a trvalo několik dní, než Tině prozradil, čeho že se to dopustila. Zjevně se mu nelíbilo, jak tančila s jedním z jeho kolegů z práce. Dívala se na něj prý příliš provokativně a přede všemi hosty s ním

DOPIS

flirtovala. Tina si toho muže ani nebyla s to vybavit, natož aby si byla vědoma zmíněného incidentu, ale to byl začátek Rickovy paranoické fixní představy, že nadbíhá každému muži, kterého potká. Často si potom kladla otázku, zda od něj neměla odejít hned druhého dne. Byla však založením romantička a chtěla jejich rodičímu se manželství dát šanci. Určitě šlo o zcela ojedinělý případ, a navíc Rick rozptýlil i ty nejmenší její pochyby tím, že jí přinesl na omluvu kytici. Jeho výčitky svědomí a lítost byly tak velké, že Tina neváhala ani chvíli a odpustila mu. Po několika dnech objevila mezi květinami kartičku. Usmívala se pro sebe, když ji vytahovala. Stálo tam: *S krásnými vzpomínkami na naši milovanou Nan*. Ten zmetek ji ukradl na hřbitově!

Nyní, o čtyři roky později, na sebe ještě sekundu zírali, než Rick uvolnil své sevření.

„Díky, miláčku.“ Usmál se. „A teď buď hodná holka a dones mi pivo.“

Tina s úlevou vydechla a mnula si zarudlé zápěstí. Od toho incidentu o svatební noci si pokaždé přísahala, že nebude obětí. V žádném případě nebude jednou z těch mlácených manželek, které omlouvají odporné chování svých mužů. Mnohokrát vyhrožovala, že odejde, ale vždycky si to na poslední chvíli rozmyslela. Rick se pokaždé uměl projevit jako opravdový kající, byl velmi pokorný a samozřejmě sliboval, že už na ni nikdy ruku nevztáhne. Poslední dny ale pil mnohem víc a jeho záchvaty vzteku byly častější. Konečně to dospělo do bodu, kdy už to nemohla dál snášet.

Problém ale spočíval v tom, že nevěděla, kam jít. Neměla žádné příbuzné, a přestože tu bylo několik dobrých přátel, nemohla je využívat do té míry, že by po nich chtěla, ať ji vezmou k sobě. Nájem se platil z jejího platu, ale nedokázala si představit, že by Rick

odešel dobrovolně. Takže si začala na útek šetřit. Potřebuje dostatek peněz na zálohu plus jeden měsíční nájem v novém bytě a potom bude volná. Bylo to ale mnohem těžší, než se zdálo. Zřídkakdy měla nějaké peníze nazbyt, které by si mohla ušetřit, ale i kdyby to mělo trvat sebedéle, byla pevně rozhodnuta odejít. Stará plechovka na kávu, kterou schovávala vzadu v kuchyňské kredenci, se pěkně plnila a bylo v ní momentálně něco přes padesát liber. Ale vzhledem k tomu, že i kdyby nájem za tu nejskromnější garsoniériu dělal osm liber týdně a záloha minimálně třicet, potřebovala by si ušetřit mnohem víc, než by do toho mohla praštit. Prozatím to musí nějak přežít, držet se od Ricka dál a snažit se ho nerozčilovat.

Nesla Rickovi nahoru čaj spolu s *The Sporting Life* složeným pod paží.

„Prosím,“ řekla a snažila se, aby její hlas zněl uvolněně.

Žádná odpověď. Zase usnul, podepřený polštářem, ústa otevřená, s cigaretou vratce balancující na suchém, popraskaném spodním rtu. Tina ji sebrala a zamáčkla ji.

„Prokrista! Vždyť nás zabiješ oba,“ zamumlala.

Položila hrnek a přemýšlela, co dělat. Má ho probudit, a tak ho rozzlobit? Nebo mu má jednoduše nechat hrnek na nočním stolku? Až se probudí, bude čaj nepochybně ledový, což ho dozajista také rozzuří, ale v té době by už mohla být v obchodě, takže to neschytá. Možnost rozhodnout se jí však nakonec nebyla dopřána, protože sebou pohnul a namáhavě otevřel oči.

„Přinesla jsem ti čaj,“ řekla. „Teď půjdu do obchodu. Jsi v pohodě?“

Rick se vzepřel na loktech.

„Mám v puse vyschlo jak velbloud,“ pronesl znechuceně. „Dík za čaj, miláčku.“

Snažil se nějak uchlácholit svůj pocit viny a naznačil jí, aby se posadila.

DOPIS

„Pojď sem.“

Takový byl život s Rickem. Jednu chvíli to byl hněvivý a zlomyslný násilník a další chvíli zase hotový andílek.

„Omlouvám se za to předtím. Za ta cíga, víš? Já bych ti neublížil, Tino, to přece víš.“

Tina nevěřila vlastním uším, ale nikdy se nevyplatilo s Rickem nesouhlasit, a tak jen přikývla.

„Podívej,“ pokračoval. „Mohla bys pro mě něco udělat?“

Tiše si povzdechla, tak tiše, aby to nebylo slyšet, a obrátila oči v sloup. *Takže tomu neujde.*

„Mohla bys místo mě vsadit?“

Už se nemohla déle kousat do jazyka.

„Myslíš, že je to dobrý nápad, Ricku? Víš, jak na tom jsme. Vy-dělávám jenom já a nemáme zrovna moc peněz na takové věci, jako jsou sázky.“

„*Vydělávám jenom já,*“ parodoval ji Rick. „Ty si nikdy nenecháš ujít příležitost, abys to připomněla, vid, ty svatouškovská krávo?“ Tinu okamžitě vylekala jeho zlomyslná reakce, ale on ještě neskončil. „Je to Velká národní, prokrista! Dnes si musí vsadit každý.“

Spustil nohy na zem, sebral kalhoty z místa, kam je včera v noci odhodil, a vytáhl z nich ruličku bankovek.

„Tady je padesát liber.“ Z krabičky na cigarety odtrhl víčko a napsal na něj jméno koně. „Padesát liber, že vyhraje.“

Podal jí peníze a kousek papíru. Tina byla jako omráčená.

„Kdes to vzal?“ Třímala v ruce ruličku bankovek.

„No, sice ti do toho nic není, ale když se ptáš, tak jsem to vyhrál sázením. Vidíš, a kdo říkal, že je to jen mrhání penězi?“

Lháři.

Zatočila se jí hlava a cítila, jak jí rudne krk.

„To je pro mě víc než výdělek za celý týden, Ricku.“

„Já vím. Cožpak nejsem chytrý?“ opáčil samolibě.

Sepnula ruce, jako by se chtěla modlit, a položila si je na ústa. Snažila se zůstat klidná, zatímco jemně vyfukovala skrz prsty vzduch. „Ale za tyhle peníze bychom mohli zaplatit elektřinu nebo jídlo na celý měsíc.“

„Proboha, Tino! Ty jsi tak nudná.“

Prolistovala si bankovky třesoucícma se rukama. Věděla, že není fyzicky schopná předat tak vysokou částku bookmakerovi.

„Nemůžeš to vsadit ty?“ prosila ho.

„Pracuješ hned vedle tý zasraný sázkařský kanceláře, takže tolik toho zas od tebe nechci.“

Tina cítila, jak ji začínají štípat v očích slzy, ale vzpamatovala se. Vezme ty peníze a probere s Grahamem, co má dělat. Už jednou si vzala od Ricka peníze na sázku, ale nevsadila je. Kůň pochopitelně prohrál a Rick tím stejně nijak nezmoudřel. Ale Tina měla pocit, že během toho závodu zestárla o deset let. Jenže tentokrát je to jiné. V sázce by bylo mnohem víc peněz. *Padesát liber, proboha živého.*

Náhle a nevysvětlitelně se jí zmocnila panika. Měla pocit, že ji polévá horko od prstů nohou přes záda až ke krku, a téměř nemohla dýchat. Vycouvala z ložnice, mumlala omluvu, že nechala v kuchyni opékat toast, a běžela po schodech dolů. Vylezla na stoličku a šátrala vzadu v kredenci po plechovce na kávu, kde měla schované své peníze na útěk. Prsty konečně nahmatala známý tvar, vyndala plechovku a přitiskla si ji k hrudi. Když se snažila odšroubovat víčko, třásly se jí ruce. Zpocenýma rukama se jí nedařilo ho pořádně sevřít, tak sáhla po utěrce. Nakonec víčko povolilo a ona se podívala dovnitř. Nebylo tam nic kromě několika měďáků. Zatrásla plechovkou a podívala se znovu, jako by ji snad poprvé klamal zrak.

„Ty zmetku!“ vykřikla. „Zmetku, zmetku, zmetku!“

Rozplakala se a při vzlycích se jí zvedala ramena.